

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, L. Doedes, G. D. Jordens,
J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen op Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Verslag van Debating, op Woensdag 21 Maart.

De heer 's Jacob verdedigde de stelling:

„Een individueel streven naar verbetering onzer maatschappelijke verhoudingen zal beter dit doel bereiken dan een sociale wetgeving.”

Inleider begon met te zeggen dat men wel veel sprak van wreedheden die er bedreven worden door de burgerklasse; maar dat zij nauwelijks wist dat zij 't was.

Hij geloofde niet wat zoo vaak geschreven wordt omtrent ellende, er zal wel sterke overdrijving bij zijn. Hij wenschte wel verbetering; maar verwachtte die van andere kant dan dien waar men haar tegenwoordig zoekt.

Nu praten sommigen wel tegen de arbeiders; zij noemen zich ontwaakten; echter er zijn weinig arbeiders die dit inzien.

De arbeiders zelf ten minste uitte zich niet en als hun nood toch zoo erg was dan zouden zij wel spreken.

Met de arbeiders gaat het als met sommige Corpsleden; men gelooft aan bedriegelijke theoriën, door enthousiasme er heen gedreven.

Tegenwoordig wil men trachten en dwingen door een sociale wetgeving betere toestanden te bereiken, bijv. door een Zondagswet. Men wenschte dat de Staat zal zorg dragen voor gezondheid, voeding enz. van den arbeider.

Inleider leidt hieruit af dat in zulk een geval de Staat almachtig zou worden. En zoo min hij gelooft aan een almachtig God gelooft hij aan een almachtigen Staat.

Spreker vindt het een grove onbillijkheid van den Staat om arbeiders te pensionneeren en noemt eenigen op die zeker even goed pensionneering verdienen.

Moeten wij verantwoording dragen van de kinderen die de arbeider in de wereld schopt; is dat de taak van den Staat, die niet door arbeiders bekostigd wordt?

De zeeman wordt door den nood gedwongen om zich te verzekeren, voor den arbeider zorgt de Staat.

Ziet gij niet in alle oorden 't particulier initiatief druk aan den gang? Gaat u dit niet snel genoeg? Verwacht gij iets van sociale wetgeving, die een werkgever tegenover zijn arbeiders stelt?

Aan de indiening van een wet moeten, wil ze goed zijn, minstens jarenlange statistieken voorafgaan.

Onze tegenwoordige regeering ontwijkt bij de verzekeringswet alle vragen die men stelt met betrekking tot den werkgever. De premie zal immers drukken althans in de kleine bedrijven of kleine zaken.

Men bereikt iets goeds, maar ten koste van iets anders, van anderen die het lijden moeten.

Bij een vaststelling van maximum arbeidstijd en minimum loon is de bedoeling goed; maar de uitwerking slecht. De oudere minwaardige werkman wordt op zij gezet en men kiest liever de goede in zijn plaats. Dit is reeds eerder te berde gebracht maar er is geen geloof aan gehecht. Zoo moet men ook niet denken dat wet op de vrouwenarbeid goeds uitwerkt. Zij gaan 's avonds werken in eigen duf huis of slenteren op straat. Wie maakt er van de vrije tijd een goed gebruik?

Toynbee kan hier wel iets tegen doen, maar dit is voortgekomen uit een individueel streven.

Ook de verzekering tegen invaliditeit werkt de wederrechtelijke toeëigening van geld in de hand.

Waar blijft tevens 't belang van den patroon bij het bezitten van veiligheidsinrichtingen in zijn fabriek? Door de wegneming van het geldelijk belang neemt men de prikkel om die zoo in te richten weg.

De regeering in Duitschland heeft er op gewezen dat 't aantal kleine ongevallen procentsgewijze is toegenomen sedert de invoering der wet op de invaliditeit. En dan nog zal de werkgever geen zin hebben om zijn arbeider bij invaliditeit bij te staan. Geloofde men dan niet dat er een hechte individueele band bestaat tusschen patroon en arbeider? Deze wordt weggenomen door de Staatsingrijping.

Als voorbeeld haalde spreker Armenzorg aan, dat door de ingrijping van den Staat zijn werk haast geheel heeft opgegeven.

Staatszorg werkt verlamdend.

Verder is 't voorgekomen dat de invalide werkman de anderen onderkroop; omdat hij hebbende een kleine toelage voor 'ander loon kon werken dan de anderen.

Eindelijk noemt spreker nog 't moedwillig zich zelf verminken als een van de onzedelijke gevolgen van een wet op de invaliditeit.

Spreker komt aldus aan 't eind zijner argumenten. Hij vindt 't beter niet aldus in te grijpen (door sociale wetgeving) in de nijverheid. Veel schooner vindt spreker 't idee dat ieder patroon verantwoordelijk blijft voor zijn werklieden.

Albarda wilde graag punt voor punt overal de bezwaren noemen. Dit zou echter te lang duren.

Hij heeft wel begrepen dat 's Jacob geproefd heeft uit de liberalen koker. Het lijkt hem goed eens te zeggen, waar deze opvattingen op hun plaats waren.

De liberalen willen de Staat absoluut niet laten inwerken op de distributie. Uit het „laissez faire, laissez aller” zou een groote harmonie geboren worden volgens hen.

Die denkbeelden nu waren al oud in 1800; zij zijn uit den tijd toen 't kapitalisme nog werd. In de laatste helft der vorige eeuw is 't kapitalisme industrieel geworden.

Toen moest men los van alle banden, anders kon de industrie zich niet ontwikkelen. Zoo kwamen er ook vrije arbeiders en vrije patroons. Deze denkbeelden nu zijn door Adam Smith verkondigd en verder door Bastiat en Say. Toen ook noemde de klasse bij uitnemendheid haar belang 't belang van 't algemeen.

Er is echter niets van die groote harmonie gekomen en dat is natuurlijk want die vrijheid was bandeloosheid. Er zat tevens een tegenstrijdigheid in die vrijheid. Want door 't „laissez faire” werd enkel macht gegeven aan 't kapitalisme. De vrijheid was niet een algemeene vrijheid. Zij was die van 't kapitalisme. Hierdoor kwamen ook de scherpe tegenstellingen tusschen 't proletariaat en de patroons.

De heer 's Jacob spreekt wel niet van opruiers; maar van ontwaakten die de arbeiders zouden willen bewust maken, en doet 't voorkomen als of zij zelf dat niet willen; echter is de arbeidersbeweging door de arbeiders zelf ontstaan.

Alles wat 's Jacob zegt is oud-liberaal gedacht; maar die ideeën hebben reeds lang afgedaan, 's Jacob wil het oud-liberalisme nog vasthouden als hij kan; maar 't kan niet meer, 't is reeds verdwenen.

Wil hij echter geheel en al consequent zijn dan moet

hij het „laissez faire” geheel doorvoeren, zoo als de anarchisten.

Immers wat blijft er over van vrije concurrentie, die door trusts enz. geheel wordt weggemaakt en dit is van deze eeuw; 't liberalisme van vroeger.

De socialisten willen dat de staat zal ingrijpen in de distributie.

Het particulier initiatief dat zoo mooi is volgens 's Jacob; noemen de socialisten de jacht naar meerwaarde.

Verder is juist met de machine gekomen de lange-dag-arbeid en de vrouwen- en kinderarbeid.

't Liberalisme nu is niet conservatief, immers de heer 's Jacob dacht, dat hij dat was; 't is reactionair. En al wilde de heer 's Jacob met 1000 arbeiders de sociale wetgeving tegengaan; dat zou niets geven er zouden er 10.000 tegen opkomen.

Eindelijk heeft het spreker zoo verwonderd dat 's Jacob de arbeiders en hun beweging heeft miskend, terwijl hij er blijkbaar zoo weinig van afweet.

V. d. Tak gelooft dat het verzekeringstarief, opgesteld door de H. S. M. en door 's Jacob genoemd als bewijs van het snelle doeltreffende van 't particulier initiatief, dat overal druk aan den gang is, een ehech was, juist als voorbeeld. Dit is zeer onvoordeelig voor den werkmán. Bij de maximum-arbeidstijd en het minimum-loon heeft spreker misschien op 't oog het praeadvies van den Rotterdamschen Gemeenteraad. Dit is zeer handig gekozen maar niet juist, spreker toont dit aan.

V. d. Tak vreest dat 's Jacob 't roode spook in 't hoofd heeft.

Stoffel is het volkomen met de stelling eens bij hem staat de Staat ook lager dan de personen; echter gelooft hij dat het eenige redmiddel in den tegenwoordigen tijd is de landnationalisatie.

Th. v. d. Waerden wil beweren dat 't optreden van 's Jacob is een uiting van een klasse, die tot verrotting overgaat. Vroeger is door de kerk geleerd dat 't goed is om veel kinderen te verwekken. Nu verwijt die zelfde klasse, waaruit de geestelijkheid toch gerecruteerd wordt, den arbeiders hun vruchtbaarheid.

De Vos v. N. C., acht ook een individueel streven beter dan sociale wetgeving, spreker verwonderd 't zich echter over dat 's Jacob zich aldus over den werkmán heeft durven uitlaten.

Ook verwacht hij meer van Toynbee en vindt dat in-leider hierbij wel wat langer had mogen stilstaan.

J. v. d. Waerden kan zich ook niet begrijpen dat iemand die blijkbaar haast niet met de toestanden van den werkmán op de hoogte is, zich aldus over 't in de wereld schoppen van kinderen door den werkmán, uitlaat.

Er wordt een pauze ingesteld.

's Jacob. Als men hem vraagt of hij tevreden is dan is zijn antwoord: zeker.

Hij betreurt in Albarda niet gevonden te hebben een weerlegging zijner argumenten.

Spreker neemt een standpunt in, waardoor hij tot zekere conclusie heeft besloten en ziet niet in waarom hij kwaad doet met zijn ideeën te verkondigen.

Er was ook niets kwaads mede bedoeld dat hij sprak van 't in de wereld schoppen van kinderen. Toch is er geen arbeider die er over denkt, of hij er een of twee meer in de wereld zal brengen. In de andere stand denkt men daar wel over.

Men heeft hem reactionair genoemd; maar wat doet dat er toe.

Spreker verwacht van een individueel streven vooruitgang. Hij staat ook 't „laissez faire” niet voor zooals hem verweten is en vraagt: de staat, waar is zijn denkend hoofd, waar 't eigenbelang, van telkens anderen weer, regeert? De heer 's Jacob gelooft niet aan werkelijke overtuiging van de arbeiders in hun beweging.

Zelden uit de arbeider zich door eigen krachten. Ook geeft spreker zich niet uit voor iemand die de arbeiders goed kent. Men heeft hem niet overtuigd, dat 't niet goed is wat hij wil.

De heer v. d. Tak heeft gewezen op een maatregel der H. S. M., als zou deze niet goed zijn; hij wil echter wijzen op 't groote geluk dat 't particulier initiatief veel beter kan wijzigen en met den groei meegaan.

Verder hoopt 's Jacob dat de eerste kamer zal doen wat zij wil en niet als de tweede, die doet wat zij niet wil, ten aanzien van de ongevallenwet.

Spreker is 't dus niet eens met de bestrijding. Zij heeft

hem niet duidelijk aangetoond dat zijn wijze van verbetering niet beter was dan de hare. Hij hoopt nog op een betere bestrijding der argumenten en zal dan trachten die te weerleggen.

V. d. Horst meent nu, dat juist alle argumenten zijn bestreden.

Het spreekt verder van zelf dat bij een invoering der wet op de ongevallen in Duitschland juist die ongevallen meer voorkomen; d. w. z. ze komen nu juist aan den dag door de ongevallenwet. Verder heeft spreker nog beweerd dat de arbeiders vruchtbaarder waren, dit is echter niet door hem geargumenteerd.

Van der Tak heeft het zeer verbaasd dat 's Jacob zich niet weerlegt noemt. Hij vindt dat 't individueel streven integendeel ehech heeft geleden. Verder is geld en met haar de concurrentie zoo wat de voornaamste factor in de maatschappij. Een fabrikant, goed zorgende voor zijn arbeiders, kan niet meer concurreeren tegen een, die 't niet doet. Men kan tegenwoordig een man niet zijn leven lang houden en daarom zal het individueel streven schipbreuk lijden.

Van Hasselt kan niet vóór de stelling stemmen:

1e omdat bij een individueel streven naar verbetering 't bezwaar aan den dag komt, dat een mensch niet volmaakt is. Was een ieder volmaakt dan was 't goed; maar nu gaat 't niet aan, de werklieden op genade of ongenade over te geven.

2e omdat waar een individu te kort schiet, daar moet de Staat 't werk doen.

Echter vindt hij wel dat de arbeiders onmondig worden door een wet, die hun belangen regelt.

En ten slotte wil hij ook er nog op wijzen dat de Staat zich niet overal mee mag bemoeien; b. v. mag zij zich niet bemoeien met den huiselijken kring.

J. van der Waerden wil zeker tegenstemmen en dat doet hij omdat de stelling vooreerst eigenlijk geen stelling is. De twee tegenstellingen er in, staan niet zuiver tegenover elkaar.

De heer 's Jacob heeft hier met zekere brutaliteit blijkbaar zijn stelling verdedigd en dat zoo gedaan, dat detailleeren onmogelijk is geweest.

Het is verder gebleken onmogelijk te zijn om in het individueel streven een groote eenheid te krijgen.

Men is individueel nu eenmaal niet volmaakt en daarom is 't onmogelijk met een individueel streven alles gedaan te krijgen.

De heer 's Jacob klaagde er over dat de arbeider niet sprak over zijn ellende; welnu waar de arbeiders niets zeiden daar hielden zij.

Zij hielden en klaagden omdat zij te arm en ongelukkig waren om te eischen.

's Jacob verwijt hier menschen, die krachtens hun omstandigheden geen individu kunnen zijn, dat zij het niet zijn.

't Eenige wat er opzit volgens de socialisten is hen van hun toestand en daardoor van hun kracht bewust te maken. Spreker is laag bij den grond gebleven en dat zal hij blijven, omdat hij bang is dat anders de heer 's Jacob hem niet zal begrijpen. Hij haalt nog aan dat:

Op een plaats waar steenen werden gesjouwd, dit werd gedaan door vrouwen omdat zij het voor $\frac{1}{4}$ van de prijs deden waarvoor mannen dit zouden gedaan hebben. Verder bij de lucifers-industrie het voordeeliger werd gevonden om kinderen er aan te laten medewerken, die dan in de werkplaats werden gevoed. Zoodat op een gegeven oogenblik twee wezens noodig waren voor werk waarvoor één persoon voldoende was. Dit zijn misstanden die door het individueel streven niet zijn uit den weg geruimd.

Dat het aantal ongevallen door patroons handig kan worden verzwegen bewees spreker ook door een voorbeeld.

Th. v. d. Waerden. Er is dus eigenlijk van de heele bewering van 's Jacob enkel blijven bestaan, dat hij zelf voor een individueel streven is; meer niet.

Voorts zegt de heer 's Jacob zelf dat de groote drijfveer van onze maatschappij 't eigenbelang is. Als wij nu een toestand scheppen waarin dat eigenbelang niet meer zal zijn, dan zijn wij er. En dat nu geschiedt door sociale wetgeving.

Albarda. De heer v. d. Waerden heeft gezegd dat in een socialistische maatschappij 't eigenbelang niet meer geldt. Dit is onjuist. Ook dat zal daar bestaan; maar op een zoodanige wijze zal 't werken, dat het geheel ten goede komt.

De heer van Hasselt noemt de wetgeving voor den arbeider een in voogdij bringing.

Neen! deze wetgeving brengt den arbeider juist buiten voegdij van de burgerklasse.

Wat de heer van Hasselt over het ingrijpen van den Staat gezegd heeft deed hem denken aan de leerplicht en dat Van Hasselt daartegen was. Hij wilde opmerken echter dat niet het ouderlijk gezag daardoor werd aangerand maar dat in de wet op den leerplicht werd uitgesproken de handhaving van de rechten van het kind.

's Jacob zegt wel dat zijn argumenten niet zijn weerlegd maar dat kan hij toch zeker niet meenen.

Hij heeft iets tegen gemeente-exploitatie: maar de maatschappij vraagt daar niet naar. Zij is voor haar noodzakelijk en dus gebeurt 't.

Verder is door hem gezegd dat de arbeiders niet door eigen mond spreken; heeft hij dan Vliegen, Helsdingen en anderen niet gehoord; hij die uit Rotterdam komt? Dit geeft althans 't bewijs dat 's Jacob heelemaal niet op de hoogte van zijn tijd is.

Ook heeft hij beweerd dat 't individueel streven dat hij voorstaat niet is weerlegd. Spreker heeft juist aangetoond dat de tegenstellingen in onze maatschappij van individueel streven zijn ontstaan.

De oud-liberale menschen bedoelen dan ook met een individueel streven naar betere verhoudingen, het streven van ieder voor zich zelf om 't zus of zoo 't beste te hebben.

Prof. Pekelharing heeft eigenlijk niet veel meer te zeggen. Hij wilde alleen een paar feiten in 't licht stellen. Vooreerst de kwestie van het $\frac{1}{3}$ in Groot Brittannië. 's Jacob heeft in zijne inleiding wel beweerd dat in Engeland $\frac{1}{3}$ der bevolking was verzekerd en dat het waarschijnlijk was dat over korten tijd iedereen wel verzekerd zoude zijn. Er is hier in 't debat over gesproken o. a. door Albarda, die aantoonde dat in ieder geval op 't vaste land men nog lang zoo ver niet was.

Prof. Pekelharing nu zeide dat in Groot Brittannië de verzekering 't meest voorkomt tegen ziekte en begrafenissen. Dat is trouwens ook in ons land zoo. Deze werden gesloten door de Engelsche „Trust Sociëty's” „Trade Unions” „Up-fellows” enz., zoodat werkelijk in Engeland $\frac{1}{3}$ der bevolking is verzekerd.

De regeling er van heeft Chamberlain in de „Compensatiën act” gemaakt.

De „Up-fellows”, „Trade Unions” enz. verzekeren niet tegen den ouden dag.

Verder is naar de geboortecijfers bij de verschillende klassen gevraagd. Men heeft wel statistieken van geboorten in verschillende deelen van 't land echter niet van verschillende klassen der maatschappij. In Amsterdam is men zoover dat men de geboortecijfers in de verschillende wijken weet, zoodat 't niet met zekerheid is te zeggen of de arbeiders vruchtbaarder zijn dan de meergegoede klassen.

Hij is tegen de stelling. Hij wijst er nog eens op hoe groote ondernemingen gesteund worden door den Staat en deze laten zich dat aanleunen, vinden er niets onteerends in; waarom zouden dan de arbeiders niet door den Staat willen worden geholpen?

Dan vindt hij dat men zich moet verplaatsen in de kringen der arbeiders om over hun toestanden te oordeelen. Aan ons geeft het burgerlijk wetboek zoo'n groot privilege. Spreker bedankt voorts nog de vergadering, omdat hij deze interessante vergadering heeft mogen bijwonen.

Eindelijk krijgt de inleider nog het woord. Hij vindt dat hij nu op belangrijk moeilijker standpunt staat dan zoeven. 't Is n. l. niet zoo gemakkelijk om zonder preparatie iemand te weerleggen.

Een der debaters heeft gezegd dat 't hier geen kwestie van willen of niet willen; maar van kunnen of niet kunnen. Hij houdt nog steeds vol dat een sociale wetgeving in veel gevallen niet zal zijn wat men er van verwacht.

Hij geniet er van dat hij het vertrouwen heeft dat hij op een betere manier zal kunnen krijgen wat hij wil: van hart tot hart en niet door de koude muur der staatswetgeving.

Eerst sinds kort is 't zedelijk bewustzijn wakker geschud. Sprak niet de minister er van in een tweede kamer dat de schellen hem van de oogen waren gevallen?

Hij vertrouwt vast dat 't goed zal gaan met een individueel streven en vindt 't beter om iets gedaan te krijgen op aangename dan op onaangename wijze. En de staatswetgeving is onaangenaam.

Verder kan hij zich niet begrijpen dat de arbeider zich niet uit, als hij in armoede verkeert; hij althans schreeuwt als hij ellende heeft, dan kan niemand en niets hem houden.

Volgens 's Jacob is komende een groot goed individueel streven. Daaraan moeten wij medewerken.

Hij laat zich niet leiden door kennis, maar door een groote hoeveelheid vertrouwen.

Wat er van deze avond zij; hij hoopte ten slotte dit te hebben verricht; dat men in den vervolge niet, zoo als tegenwoordig dikwijls het geval is, dingen zegt over maatschappelijke verhoudingen waarvan men de portée niet begrijpt.

De stelling werd verworpen met 52 stemmen tegen, 2 voor, 5 blanco. G. D. J.

Een Opinie.

Er zijn in ons corps enkele menschen, die meenen te moeten blijven zitten, wanneer allen opstaan als het Wilhelmus gespeeld wordt. Afgezien van het principe, dat hen daartoe leidt, wensch ik even te constateeren:

Dat, dit bekend zijnde, velen er steeds op speculeeren, om bij alle mogelijke gelegenheden het volkslied te laten spelen of te zingen met het klaarblijkelijk uitsluitend doel die personen daarmede onaangenaam te zijn. Dit nu valt m. i. ten sterkste af te keuren. (Ik laat hier natuurlijk geheel buiten bespreking het feit, dat een paar dronken menschen het Wilhelmus doen spelen, zooals dit Vrijdag j. l. geschiedde; op dronkemansdaden doet men verstandig niet te reageeren.)

Maar wat ergerlijk is, is dat zij die zeggen voor het Wilhelmus piëteit en eerbied te gevoelen, dit mooie lied, eenige uren later soms, misbruiken en verlagen tot een middel om iemand te „pesten”. Op deze wonderlijke inconsequentie behoef ik nauwelijks te wijzen, maar ik voeg er aan toe, dat men dus handelende zijn eigen wapens zich uit de hand slaat, zijn recht van spreken geheel verbeurt.

Wat mij evenwel totaal duister is, is het principe, dat iemand beletten kan op te staan voor ons volkslied.

Voelt men wel wat voor een „Ió Vivat” als de uiting van de eenheid der studentenmaatschappij; raakt men in vuur als het „Kent gij dat volk vol heldenmoed” weerklinkt en men daarbij vol diepen eerbied hen huldigt, die daar ginds liever sterven, dan hun heiligst bezit als volk, hunne onafhankelijkheid prijs te geven, daar is het mij raadselachtig, dat men ook niet een gevoel van piëteit ondervindt, als men ons eigen volkslied verneemt. Dat men zich niet gelukkig gevoelt het in een lied te mogen uitspreken: daar is een eenheid, een groot schoon lichaam, het Nederlandsche volk, voor die eenheid, voor die vrijheid hebben onze voorouders hun leven over gehad; dankbaar ben ik, een historisch lied te mogen meezingen dat mij steeds dien grooten glorieuzen tijd te binnen roept en uit respect hiervoor sta ik op, ik herhaal het, ik begrijp het niet.

Zeer hoop ik, dat men mij niet van overdrijving beschuldigen zal, het is mij waarlijk eene behoefte eens neer te schrijven, wat ik in het Wilhelmus zie, wat ik in zijn plechtige muziek hoor.

Moge het velen ook zoo gaan en mogen diegenen, die „niet opstaan” het beseffen, waarom ons dit steeds zoo pijnlijke ergernis geeft, laat tenslotte ons heerlijk Volkslied niet langer misbruikt worden.

J. F. B. VAN HASSELT.

Weekverslag.

De oprichting van plaatselijke weerbaarheidsverenigingen gaat tegenwoordig een gangetje, nee maar... kolossaal. Elken dag staan de kranten er vol van.... „Tot de vereniging zijn bereids 250 leden toegetreden. 't Getal groeit dagelijks aan. 't Bestuur is als volgt samengesteld....”

Ons land is klein. Hoewel 't in 1813 elf maal grooter werd dan 't voordien was (Zuid-Nederland telt natuurlijk niet mee) is 't in onze verbeelding steeds kleiner geworden.... „Trekt men lijnen van den Helder naar Vlissingen, van daar naar Venlo en van die plaats naar Delfzijl, om van dat eezame stadje weer naar den Helder terug te keeren, dan vormt ons land vrijwel een vierhoek, met Utrecht als middelpunt” (zonder nu te willen beweren dat de dom der aloude Bisschopsstad juist in dat middelpunt is geprojecteerd zal iedereen getroffen zijn van de

juistheid dezer beschrijving). „Men zondert dan weliswaar een deel van Limburg af....” (weliswaar.... lieve hemel!... men vergeet de plaatsen Roermond en Maastricht om van Echt en Susteren niet te gewagen.... Men cijfert 't Nederlandsch Zwitserland weg.....) „maar....” enz. Deze tirade kan men in elk aardrijkskundig handboek lezen.

Maar ons land is dapper. Deze dapperheid is, sedert wij minder in staat zijn geweest ze te toonen, in afmeting toegenomen.... zoo iets als een vetgemest kalf, al maar eten en drinken, kamervergaderingetje houden.... wetjes aannemen of verwerpen... krantjes lezen... zwaar doen over 's Holland's waterlinie....

Ons land, ik herhaal 't, (t kan trouwens niet genoeg gezegd worden) is dapper.... is klein maar dapper, klein en dapper als je wilt maar in geen geval klein toch dapper. Zie, dat is onze nationale eer te ná. Alsof iemand die klein is daardoor vanzelf niet al dapper is.... de voorbeelden zijn legio, legio meneeren! David nietwaar en Goliath, wier heldendaden ons kleurrijk gemaald zijn in 't Boek der Joodsche Koningen (ik weet de bladzijde niet precies uit 't hoofd) enfin, noem maar op, ze zijn voor 't grijpen.... natuurlijk Nederland in z'n wortelstrijd tegen Spanje en meer recent, de Boeren in hun oorlog tegen 't van ouds ongunstig bekende, trouwelooze Albion. (Je begrijpt je eigenlijk niet dat „De Trouweloozen” Italianen en geen Engelschen zijn. Mascagni heeft blijkbaar van de situatie niet 't minste benul gehad).

Ons land is dan klein ^{en} maar dapper. (Wat niet verlangd wordt door te strepen). Voor de zooveelste maal zijn we daar in de laatste zes maanden weer eens achter gekomen. En de dapperheid viert hoogtijd in de weerbaarheidsverenigingen. Hoewel niet zoo bedoeld, heb ik mezelf toch afgevraagd of deze verenigingen niet tegelijkertijd voor beteugeling van drankmisbruik kunnen dienen. Dit is m. i. vrij eenvoudig, 't spreekt vanzelf dat 'n militair fond aan de zaak moet worden gegeven. 't Wil mij nu voorkomen, dat de eigenlijk gezegde militairen, de van-beroepvechtjassen dit opgericht als ongepermitteerd gedilletanteer op hun territorium zullen aanzien en dus de daarmee onafscheidelijk verbonden leede oogen zullen zetten.

Voor d'r fatsoen... natuurlijk... natuurlijk verhooging van 's Rijks gevechtswaarde... laat de jongelui zich maar eens oefenen, heel aardig, héél érdig.... oude schutterijgeweren genoeg.... roesten toch maar.... pas op dat ze geen ongeluk krijgen.... kunt niet weten.... voorzichtig zijn... ongeluk... klein hoekje... niet iedereen gewend met wapens om te gaan (zooals wij natuurlijk).... Maar onder elkaar... in de kazerne... aan de bittertafel...: Daar heb je 't nou al... alle aardigheid van 't militaire gaat er af... de eerste de beste prolurk met 'n spuit op z'n nek.... schieten maar! schieten maar! ezels... je leert toch nooit raken.... eerst een uniform aan en onder onze leiding.... kan goed worden... dit: — onzin... kwajongensgrapjes.... Laat ons op 't vaderland en de koningin drinken....

De drukke bezigheden der heeren laten ook niet toe zich ermee te bemoeien. Maar nu... als we nou er eens wat gepensioneerde kapteins of majoors aan zetten, 't is wel niet zóo militair, maar in godsnaam.... 't kan niet anders... en we stelden dan de oefeningen op 't bitteruur dan is er tijd genoeg, want geloof maar gerust dat de bitteruren der heeren elk 120 minuten hebben. Je slaat twee vliegen, wat zeg ik, je slaat n vliegen in een klap...

De heeren d'r gezondheid... d'r eetlust, d'r spaarduiten... 's lands belang.... 't gebruik der schutterijgeweren... Jong Holland's geestdrift... gezonde lichaamsbeweging... meer natuurlijke sport... ordelijkheid en netheid onder de thans veeltijds slordige, nonchalante jongelui... noem op maar.... wie heeft er nog wat.... drie om 'n cent jutteperen!

Uit dit oogpunt beschouwd moet die heele weerbaarheids-geschiedenis uitgaan van de Geheel-onthoudersvereniging... tentjes met koffie, thee, limonade en geweren, tractaatjes met: „Elk dronkaard is met een borrel en in politiek gewaad begonnen”; „Hoedt u voor den drankduivel en een hoogen hoed”; „Uw heil is bij de koffie en de patroontasch”; „Een vat alcohol is des duivels oor-kussen en een gegaloneerde broek de moeder der porcelein-kast.... enz.

Dit is nu de weg dien we te bewandelen hebben... de richting is behoorlijk uitgebakend, de bestrating zal op de in wording zijnde aardebaan weldra worden aangebracht;

als de dames en heeren nu maar eens willen gaan wandelen: sloten met limonaden ter scheiding van de niet ont-eigende perceelen, uitbottende geweerkolven geven schaduw, in een woord een beliqueus-geheel-onthoudingsachtig tafereel... Dat je aan 't eind van dien weg in 't buitengoed van den eeuwigen vrede terecht komt en dat de standbeelden der leden ter vredesconferentie daar in marmar te zien zijn, behoeft geen betoog.

De Diës-viering.

Het zou moeilijk zijn het juiste karakter van onze diës-viering te definiëren. Van plechtigheid is al in 't minst geen sprake; zelfs het „Uren dagen, maanden jaren” dat op de dreunende gongslagen volgt klinkt volstrekt niet als een lied van hen die het heengaan van den tijd beseffen, de meesten kennen 't maar half en ten slotte loopt alles in de war en wordt belachelijk. Ook de eerste-jaars-comedie, die zoo tusschen 't officieele gedeelte door wordt vertoond, werkt niet mee om hieraan eenigen indruk van plechtigheid te geven. Mijn inziens zou 't aanbeveling verdienen, het officieele gedeelte allereerst te doen plaats hebben, zonder eenige stoornis. Vooral de diës-rede past dunkt mij zeer weinig in 't kader van twee bedrijven van de eerste-jaars-comedie.

Deze diës-viering was gekenmerkt, door een zeer geringe mate van corps enthousiasme. Uit geen enkele uiting was te merken, dat men gevoelde 't mooie van de band, die ons allen bind, 't samen hebben van één corps, waarin we kunnen jong zijn, leven. De stemming was eerst gedrukt, de menschen met een zekere kritische belangstelling de dingen om zich waarnemend, later dronken baldadig.

Ware de diës-comedie leuk geweest, had Dubourcq met wat meer gloed zijn overigens heel goede rede uitgesproken, waren de officieele speches wat minder traditioneel geweest, misschien was het dan mogelijk geweest, de massa tot één harmonisch bewegen, tot één gezamenlijke jolijgstemming te brengen, die nu totaal ontbrak. Het eenige wat nog als een levensuiting zou kunnen worden opgevat waren wat onbeteekende ruzietjes tusschen verschillende partij-menschen.

Veel leuker was de stemming op het collation, kalm gemoedelijk. Zaterdagmiddags nog de diës-optocht, die voor de toeschouwers niet erg belangrijk was, waarbij de deelnemers zich echter goed amuseerden.

J. F. L.

Overzicht. „Propria Cures”.

Hierin wordt ditmaal bijna uitsluitend gesproken over „de” hangende kwestie: het wezen van Corps en Studiebelangen. Zeer terecht wordt ingezien dat het Corps met zijn beperkt aantal leden niet meer het uitsluitend recht heeft de studiebelangen te behartigen. Voor eenige faculteiten, was deze taak dan ook reeds geruimen tijd door faculteitsverenigingen overgenomen, terwijl in de laatste weken de theologen en juristen, die zich nog steeds bij de oude wijze van behartiging hunner studiebelangen hadden neergelegd, ook eigen organisaties hebben gevormd. Nu werd de wenschelijkheid ingezien, dat deze vijf faculteitsverenigingen niet elk op zich zelf zouden staan, doch dat ze ook verbonden voor hunne gezamenlijke belangen zouden samenwerken. Alzoo zou men dus krijgen een organisatie, alle Amsterdamsche studenten omvattende met behartiging van studiebelangen tot basis. Nu is de groote vraag: zal deze organisatie geheel onafhankelijk naast het Corps tot stand komen, of zal het Corps zijne instituten zóó wijzigen, dat het zich in deze organisatie oplost? Vrijwillig zou natuurlijk het Corps nooit tot een dergelijke stap overgaan, die het al het eigenaardige van een Corps zal doen verliezen, maar door het voortdurend afnemen van het aantal Corpsleden meenen velen het voortbestaan van het A. S. C. dermate bedreigd te zien, dat dit als laatste middel moet worden beproefd om het Corps staande te houden. Dit is dan ook de bedoeling van de wetsvoorstellen Cramer c. s. die afschaffing van groentijd, entrée, verlaging van contributie, afschaffing van reunie en representatie enz. behelzen. In wezen zal de taak van het tegenwoordig Corps door de

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 29 MAART 1900.

societeit N. I. A. worden overgenomen, welke een groentijd zal invoeren, terwijl de Corpsverenigingen ballotage kunnen instellen. In een zeer sympathiek stuk waarschuwt Bolkestein tegen dit vandalisme. Het Corps zal, zoo het op deze voorstellen ingaat alles verliezen, wat het tot nog toe voor aantrekkelijks had; het zal niet meer zijn de intieme band tusschen de leden, men kent elkander immers niet, N. I. A. zal zich niet staande kunnen houden, de disputen zullen verdwijnen, al wat aan het studentenleven zijn waarde geeft, voor hen die de middelen hebben hiervan te genieten zal verdwijnen om plaats te maken voor een betere behartiging der studiebelangen, die, als gebleken is, ook buiten het Corps om kan tot stand komen.

Moge het A. S. C. nooit berouw krijgen van de beslissing, die het thans nemen gaat.

J. F. L.

Kleinigheden.

II.

Hij kwam de kroeg binnen en hij knipte even met zijn oogen, want 't deed hem vreemd aan. Er was niet de intieme kalmte voor zijn oogen van anders, als zijn blikken overal omheen rusten konden tegen bekende dingen. 't Bekende zag hij nu verder af, onduidelijk; 'tscheen er niet thuis te hooren, 'tleek of 'tgeduld werd gedeeltelijk, gedeeltelijk ook weg was. Want er voor stond in 'tmidden 'tlicht; dat was van buiten gekomen en stond daar nu, star tegen de middelste balcondeuren aan. Een paar weken lang had hij altijd als hij er kwam voor 'teten de kroeg gezien zooals hij die kende, de kroeg en niets anders, maar nu was ineens de kroeg weg en zag hij 'tlicht. Buiten had hij 'tgeluk al gevoeld van een eerste lente dag en had hij 'tlicht gezien, maar daar waren 'thuizen geweest en straten waar 'tlicht op lag eigenlijk niets anders huizen en straten met heller kleuren maar hier was 'thet licht, het licht alleen, het licht dat daar onbeweegelijk was en niet lag op iets op zich zelf was.

In de leuningstoelen zaten een paar kennissen van hem. Hij ging bij hen zitten. Ze spraken wat; corppolitiek en of ze naar de comédie zouden gaan. Maar eigenlijk bedoelden ze niet wat te zeggen, alleen maar stil te zitten, tot één zei of ze niet op 'tbalcon zouden gaan zitten. Toen voelden ze dat dat 't was wat ze wouen, buiten gaan zitten. Hij ook wilde liever buiten omdat 'tzulk mooi weer was en 'tlicht te ongewoon was hier, omdat hij hier toch niet de kalmte van anders vond.

Op 'tbalcon zat hij naast iemand die hij maar heel oppervlakkig kende, tegen wien hij bonjour zei gewoonlijk, meer niet. Maar nu even moesten ze zeggen dat 't zoo heerlijk weer was vandaag. En hij kreeg weer 'tgevoel van de menschen te begrijpen, een gevoel dat hem gelukkig maakte als hij 't had. Hij had het ook gehad op een concert. Boven had hij gezeten alleen, bij allerlei menschen die hij niet kende en beneden ook een volle zaal. En toen hij zat voor 't begin leek 'tbewegen hem zoo vreemd, 't geloop door elkaar van allemaal menschen met verschillende begeertetjes, die dachten over allerlei dingen die hem niet aangingen. Maar even na een nummer voelde hij zich een met die allen. En als dan iemand naast hem zei dat het mooi was dan begreep hij hem. Hij wist wel dat als 't gematerialiseerd werd wat zij voelden dat het dan heel verschillend zou schijnen, dat zelfs 'tsentiment wel anders zou zijn, maar in dieper wezen was 't toch één en dit diepste begreep hij dan. Als ze verder spraken zouden ze andere symbolen gebruiken en elkaar misverstaan. Zoo was 't ook hier weer op 'tbalcon; even zeggen dat 'tzulk mooi weer was, meer niet. Ook moesten ze niet zeggen: kijk dat licht op 'tdak, of zoo, want dan begrepen ze elkaar niet meer. Hij voelde zich toen een oogenblik veel nader tot dien bijna onbekende dan soms tot intieme kennissen. Want de menschen verschillen zoo veel en alleen als iets heel hevig inwerkt is bij hen iets wat veel grooter is dan 't andere en dit gelijke groote weten ze dan bij elkaar.

Toen herinnerde hij zich ook een dag uit zijn eerste jaar vlak na zijn groentijd. Hij was nog 't wat linksche

zich niet thuis voelende eerste jaar. Maar toen, ook op een heel mooien dag, had hij al die menschen die hij niet kende begrepen en zag hij niet in hen zijn vroegeren donderaar of de dronken vent van een donderjool of die wel aardig tegen hem geweest was, wat hij tot nu toe in hen gezien had, omdat het het eenige was wat hij van hen kende maar toen begreep hij ze, begreep hun geluk dat ze allemaal zeiden in de eene banale fraze over 'tmooie weer. Hij had zich toen heelemaal thuis gevoeld tusschen die daar allemaal in de zon zaten.

Hij zat op 'tbalcon en keek maar, zei heel weinig, keek naar allerlei dingen die heel anders waren in de zon, die allen te leven schenen. Hij keek en voelde zich gelukkig. Zonderling dat iedereen zich met dit weer zoo leuk voelde en dat je dan heelemaal geen lamme gedachten had. Dit moest je vast kunnen houden door al 'tgeluk nu eens zuiver te voelen, en te weten waarom en dan later dat zuiver gevoelde en geanalyseerde weer in elkaar zetten en dan 'tweer te doorleven. "The Solitary Summer," waar hij in aan 't lezen was, leek hem zoo toe. Hij had er zeer van genoten. Een zomer op 't land doorgebracht door een vrouw in een tuin, waar ze van hield, voor leefde. Hij wou 'took doen, opschrijven wat hij gevoelde, vooral 't geluk in kleine dingen. Hij wilde een heelen dag van geluk beschrijven, maar hij wist wel dat hij 'tniet kon en toch wilde hij het. Hij kon dan opschrijven alles wat hij dan dacht en als achtergrond laten 'tmooie weer, of beter 'tmooie weer in alles terug vinden, zooals hij in een door de zon beschenen huis niet meer 'thuis maar de zon zocht of, als 'tkon, geven 'tmooie weer alleen, zooals in de kroeg 'tlicht alleen was.

Er ging een trein voorbij. Dat had hij altijd een van de leukste dingen gevonden van de kroeg dat men er treinen kon zien. Nu vooral, en hij dacht aan de trein die door de weien, door 'tlicht ging rijden. Hij had 't gevoel altijd van mee te willen met die trein, zooals hij wanneer hij in den trein was, altijd zijn wou in de eenzame wachthuisjes of een veraf bosch. Dit was 'tgevoel van zelf wat te willen scheppen met de materie die hij had, wat droomerig-doen, hij had nooit 'tscherpe beeld van wat hij doen wou, maar alleen 'tvage van mee te willen, 't idee dat 'tleuk zou zijn, waarom wist hij niet.

Hij zat op 'tbalcon, dacht wat, sprak wat, dronk wat, keek wat en genoot.

Aan zijn eettitel sprak hij een vriend die geteekend had den heelen middag; „stom” zei hij „je had op 'tbalcon van de kroeg moeten zitten, ontzettend leuk!”

M.J.S.

ADVERTENTIEN.

Sigaren- en Tabakfabriek
„DE ATLAS,”
's Gravenhage, 152 Franklinstraat 152,
2de huis van af de Regentesselaan (geen winkel)
levert tegen
FABRIEKSPRIJZEN
SIGAREN.

	p. kist van 100 stuks.
Puik goede 2 cts. Sigaar	f 1,—
Extra knakmodel 2½ ct. Sigaar	„ 1,35
Prima gewoon model 3 ct. Sigaar	„ 1,50
Prima knakmodel 3 ct. Sigaar	„ 1,60
Extra pr. knakmodel 4 ct. Sigaar	„ 1,95
Zeer gr. pr. knakmodel 5 ct. Sigaar	„ 2,50
Groote fijne Sigaar-Sigaretten	„ 1,25
Fijne kleine knakmodel Sigaar	„ 1,40
Prachtige kwaliteit Panatella's	„ 2,25

Franco huis door geheel Nederland, na ontvangst van postwissel of rembours. Bij bestelling s. v. p. op te geven licht, middelkleur of donker. Alles is prima handwerk, brand en smaak onverbetterlijk. **Neemt s. v. p. eens proef en nabestellingen volgen zeker.**

ATTENTIE S. V. P.
NEEMT PROEF.
Gezondheids Tarwebrood

van zuivere Zeeuwsche Tarwe gebakken en zacht verteerbaar, maar tevens voedzaam in gebruik. De prijs is 15 cents per kilo. Het brood wordt op bestelling door de geheele stad bezorgd.

Aanbevelend,

J. HANNEMA,
Vrouwjuttenland 23.

CORPSBEELD.

IN DEN TECHNISCHEN BOEKHANDEL VAN
J. WALTMAN JR. LIGT TER TEEKENING EEN
INTEEKENLIJST VOOR HET NIEUWE

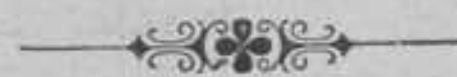
CORPSBEELD

WAARVAN EEN AFGIETSEL IN DEN WINKEL
TER BEZICHTIGING IS.



BOEKDRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33.



BEVEELT ZICH AAN VOOR HET LEVEREN VAN
VISITEKAARTJES, INVITATIEKAARTEN, PROGRAMMA'S,
BALBOEKJES, MENU'S, CONVOCATIEBILJETTEN,
DIPLOMA'S, KWITANTIEN, REGLEMENTEN, STATUTEN,
ENZ. ENZ.

